

ELS JOCS DE LA FAM
**BALADA
D'OCELLS I SERPS**
SUZANNE COLLINS

Suzanne Collins

Balada d'ocells i serps

Traducció d'Alexandre Gombau i Arnau

Fanbooks

Títol original: *The Ballad of Songbirds and Snakes*

© Suzanne Collins, 2020

© de la traducció: Alexandre Gombau i Arnau, 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: maig del 2020

ISBN: 978-84-17515-91-1

Dipòsit legal: B. 7.327-2020

Imprès a Catalunya

Aquest llibre és una obra de ficció. Els noms, els personatges, els llocs i els incidents són producte de la imaginació de l'autor o s'utilitzen de manera fictícia, i qualsevol semblança amb persones reals, tant vives com mortes, establiments de negocis, successos o escenaris és mera coincidència.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública, transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

EN CORIOLÀ VA ABOCAR EL GRAPAT de col a l'olla amb aigua bullent i va jurar que algun dia no es duria a la boca aquella gasòfia. Però encara no havia arribat aquest dia. Necessitava menjar un gran bol d'aquella barreja anèmica, i beure'n fins a l'última gota, per impedir el rau-rau de la panxa durant la cerimònia de la Sega. Era una més de la llarga llista de precaucions que prenia per ocultar el fet que la seva família, malgrat viure a l'àtic de l'edifici d'apartaments més opulent del Capitoli, era pobra com la xusma de districte. Que amb divuit anys, l'hereu de l'antigament important casa Snow ja no tenia res per viure llevat del seu enginy.

La camisa per a la Sega l'amoïnava. L'any passat havia comprat al mercat negre uns pantalons foscos de vestir prou acceptables, però la gent es fixava en la camisa. Afortunadament, l'Acadèmia proporcionava els uniformes requerits per a ús diari. Així i tot, per a la cerimònia d'avui els estudiants tenien instruccions de vestir bé però amb la solemnitat que imposava l'ocasió. La Tigris havia dit que confiés en ella, i ell ho havia fet. Només la intel·ligència de la cosina amb l'agulla l'havia salvat fins ara. Tot i això, tampoc no podia esperar miracles.

La camisa que havien trobat al fons de l'armari (la del pare en una millor època) estava tacada i esgrogueïda pel pas del temps, li faltaven la meitat dels botons i tenia una cremada de

cigarreta en un puny. Massa deteriorada per passar per bona fins i tot en els pitjors moments, i aquesta havia de ser la seva camisa de la Segra? Aquest matí havia entrat a l'habitació de la cosina a trenc d'alba, simplement per trobar que ni ella ni la camisa hi eren. No era un bon senyal. És que la Tigris s'havia donat per vençuda amb aquella rampoina vella i havia provat sort al mercat negre en un últim esforç per aconseguir-li roba com cal? I què carai tenia ella de valor per bescanviar-ho? Només una cosa (ella mateixa) i la casa Snow encara no havia caigut tan baix. O ho feia ara que ell salava la col?

Va pensar en indesitjables posant preu a la seva cosina. Amb el seu nas llargarut i punxegut, i el seu cos escanyolit. La Tigris no era cap bellesa, però la seva tendresa i vulnerabilitat convidaven a l'abús. Trobaria licitadors, si s'ho proposava. La idea li repugnava i el feia sentir impotent i, per tant, avergonyit.

A les profunditats del pis va sentir la gravació de l'himne del Capitoli, «Gemma de Panem», sonant a tot volum. La trèmula veu de soprano de l'àvia s'hi va afegir, ressonant a les parets.

*Gemma de Panem,
poderosa ciutat,
a través del temps, tornes a brillar.*

Com sempre, desafinava horriblement i entrava una mica a destemps. El primer any de la guerra, per a la diada nacional, havia posat la gravació a un Coriolà de cinc anys i a una Tigris de vuit amb la intenció d'infondre'ls sentit patriòtic. Ara bé, el recital diari no havia començat fins aquell dia negre en què els rebels dels districtes havien encerclat el Capitoli per tallar-ne l'abastament els dos anys restants de guer-

ra. «Recordau, nens —havia dit—, tot i que estem sota setge... no ens hem rendit!». Llavors es posava a entonar l'himne des de la finestra de l'àtic mentre queien les bombes. El seu petit gest de desafiament.

*Ens agenollem humilment
davant el teu ideal,*

I mai no acabava d'encertar les notes...

i el nostre amor et prometem!

A en Coriolà se li va escapar una ganyota. Ja feia una dècada que, tot i que els rebels havien callat, l'avia no. Encara quedaven dues estrofes més.

*Gemma de Panem,
cor de justícia,
la saviesa corona de marbre el teu front.*

Es va preguntar si alguns mobles més absorbirien part del soroll, però la pregunta era retòrica. Ara com ara, el pis de l'àtic era un microcosmos del Capitoli en si, mostrant les cicatrius dels implacables atacs rebels: les parets de vuit metres i mig d'alçària tenien tot d'esquerdes, les motlures de guix del sostre s'havien escrostonat, i lletjos pedaços de cinta aïllant negra mantenien a lloc els vidres trencats dels finestrals enarcats amb vistes a la ciutat. Durant la guerra i la dècada posterior, la família s'havia vist obligada a vendre i bescanviar molts dels seus béns, i ara algunes habitacions estaven completament buides i tancades, i d'altres escassament moblades, si de cas. Encara pitjor, durant el fred glacial del

darrer hivern de setge, unes quantes peces de fusta elegantment tallades i gran quantitat de llibres s'havien sacrificat a la llar de foc per evitar que la família morís congelada. Veure com les pàgines setinades dels volums il·lustrats (els mateixos que ell llegia amb la mare) quedaven reduïdes a cendres li havia fet venir llàgrimes als ulls. Però millor tristos que morts.

Després d'haver estat als pisos dels amics, en Coriolà sabia que la majoria de les famílies havien començat a reparar la casa, però els Snow ni tan sols es podien permetre un parell de metres de lli per a una camisa nova. Li van venir al cap els companys de classe, revisant els armaris o emprovant-se els vestits fets a mida recentment, i es va preguntar fins quan podria continuar salvant les aparences.

Dona'ns llum.

Reconciliats.

A tu et fem la promesa.

Si la camisa arreglada per la Tigris no quedava prou bé, què faria? Fingir que estava engripat i dir que estava malalt? Inconsistent. Fer el soldat amb la camisa de l'uniforme? Irrespectuós. Enfundar-se l'ajustada camisa dels botons vermells que ja li havia quedat petita un parell d'anys enrere? Penós. Alguna opció acceptable? Cap de les anteriors.

Potser la Tigris havia anat a demanar ajuda a la seva patrona, la Fabrícia Whatnot, una dona tan ridícula com el seu nom,¹ però amb cert talent per a la moda alternativa. Si la tendència eren plomes o cuir, plàstic o pelfa, ella sabia trobar la manera d'incorporar-ho a un preu raonable. Sense gaire

1. *Whatnot*, en anglès, vol dir «enderga», «andròmina». (N. del t.)

tirada pels estudis, la Tigris havia abandonat la Universitat, després de graduar-se a l'Acadèmia, per perseguir el seu somni de ser dissenyadora. Figurava que era aprenenta, tot i que la Fabrícia la utilitzava més aviat com a mà d'obra esclava, demanant-li massatges als peus o que li netegés els desguassos de les piques de restes dels seus llargs cabells magenta. Però la Tigris no es queixava ni criticava mai la seva encarregada, de tan agràida i contenta que estava de tenir una feina al sector de la moda.

*Gemma de Panem,
setial de poder,
escut en la lluita; en la pau, fortalesa.*

En Coriolà va obrir la nevera amb l'esperança de trobar-hi alguna cosa amb què alegrar la sopa de col. L'únic ocupant era una cassola metàl·lica. Quan li va treure la tapa, un revoltim de patates esmicolades i envindreïdes li va tornar la mirada. Finalment l'àvia havia complert l'amenaça d'aprendre a cuinar? Era comestible, aquella cosa? Va decidir tornar-ho a tapar fins que disposés de més informació. Quin luxe seria llençar-ho a les escombraries sense pensar-s'ho dues vegades! Quin caprici serien unes escombraries com aquestes, oi? Va recordar, o li va semblar que recordava, haver observat de ben petit els Àvox (els treballadors sense llengua eren els millors treballadors, o això deia l'àvia) conduint els sorollosos camions de les escombraries pels carrers i buidant grans bosses de restes de menjar, contenidors, trastos vells. Després va venir l'època en què res no es podia llençar, ni prescindir de cap aportament calòric, ni descartar res per ser bescanviat, cremat per aconseguir escalfor o enganxat a la paret a manera d'aïllant. Tothom havia après a

aprofitar les deixalles. Malgrat tot, ara tornava a estar de moda llençar coses. Un senyal de prosperitat, com per exemple una camisa decent.

*Protegir la nostra terra
a capa i espasa.*

La camisa. La camisa. La seva ment es podia capficar així de fàcilment amb un problema (una minúcia, ben mirat) i no deixar-ho córrer. Com si controlant algun element del seu món pogués evitar-ne l'ensorrament. Era un mal costum que l'encegava davant d'altres coses amb les quals podia prendre mal. Tenia implantada al cervell certa tendència a l'obsessió i probablement el portaria a la perdició si no aprenia a superar-la.

La veu de l'àvia va esgaripar el crescendo final.

El nostre Capitoli, la nostra raó de ser!

Vella guillada, encara s'aferrava als temps anteriors a la guerra. Se l'estimava, però la dona havia perdut de vista la realitat des de feia alguns anys. En cada àpat donava la llauna sobre l'esplendor llegendària dels Snow, encara que el menjar consistís en sopa aigualida de mongetes seques i galetes salades ràncies. Tanmateix, sentir-la explicar-ho li portava la promesa d'un futur gloriós. «Quan en Coriolà sigui president...», solia començar la vella. «Quan en Coriolà sigui president...», des de la força aèria del tronat Capitoli fins a l'exorbitant preu de les costelles de porc es corregiria màgicament. Per sort, l'ascensor espatllat i els genolls artrítics impediien a la dona sortir gaire, i les seves infreqüents visites estaven tan fossilitzades com ella.

La col va començar a bullir i a omplir la cuina de fortor de pobresa. En Coriolà la va burxar amb una cullera de fusta. Encara res de la Tigris. Aviat seria massa tard per trucar i donar una excusa. Tothom s'hauria aplegat a la Sala Heavensbee de l'Acadèmia. La Satíria Click, la professora de comunicacions, mostraria ràbia, a més de decepció, després d'haver-lo proposat perquè rebés una de les vint-i-quatre places de mentor als Jocs de la Fam. Ell, a més de ser el seu preferit, li feia d'assistent docent, i sens dubte avui la professora el necessitaria per a alguna cosa. Aquesta dona podia ser imprevisible, sobretot quan havia begut, i això figurava a l'ordre del dia a la Seg. Valia més que truqués i l'avisés, que li digués que no parava de vomitar o alguna bola per l'estil, però que faria el que pogués per recuperar-se. Es va armar de valor i va agafar el telèfon per al·legar una indisposició greu, quan se li va acudir una altra cosa: si no s'hi presentava, la Satíria permetria que li busquesin un substitut com a mentor? I si era així, li restaria això possibilitats per obtenir un dels premis de graduació a l'Acadèmia? Sense premi, no es podia permetre anar a la Universitat, i per tant ja se'n podia anar acomiadant, adeu a una carrera, adeu a algun futur, i qui sabia què se'n faria de la seva família i...

La porta principal es va obrir entre grinyols i gemecs.

—Còrio! —va cridar la Tigris, i ell va penjar el telèfon bruscament. El sobrenom que la nena li havia posat en néixer li havia quedat. Va sortir corrents de la cuina i gairebé la va tombar, però la cosina estava massa emocionada per renyar-lo—. Me n'he sortit! Me n'he sortit! Bé, una mica. —Va fer una mena de corredissa sense moure's del lloc mentre mostrava un penjador cobert per una funda vella—. Guaita, guaita, guaita!

En Coriolà va obrir la cremallera de la funda i en va treure la camisa despenjant-la.

Era preciosa. No, més que això, tenia estil. El gruixut lli no conservava el blanc original ni estava esgrogueït pel temps, sinó que tenia una exquisida tonalitat crema. Els punys i el coll s'havien substituït amb vellut negre, i els botons eren cubs daurats de banús. Tessel·les. Cadascuna tenia dues diminutes perforacions per poder-les cosir.

—Ets genial! —va dir ell de tot cor—. I la millor cosina del món. —Procurant no rebregar la camisa, la va envoltar amb el braç lliure—. Amunt els Snow!

—Amunt els Snow! —va corejar la Tigris. Era el seu crit de batalla durant la guerra, quan calia lluitar constantment per no acabar soterrat.

—Explica-m'ho tot —va demanar ell, conscient que l'altra se'n moria de ganes. Li encantava parlar de roba.

La Tigris va alçar les mans i va deixar escapar una riallada panteixant.

—Per on començo?

Va començar amb el blanqueig. La Tigris havia insinuat que les cortines blanques de l'habitació de la Fabrícia semblaven brutes i, mentre les ficava en aigua amb lleixiu, hi havia afegit la camisa. Havia quedat magnífica, però per més estona que la tingués en remull no n'eliminarà completament les taques. Així doncs, havia posat a bullir la camisa amb calèndules que havia trobat a les escombraries de la veïna de la Fabrícia, i les flors havien tenyit suficientment el lli per dissimular les taques. El vellut dels punys era d'un saquet amb cordills que havia contingut una placa de l'avi, ja sense cap valor. Les tessel·les les havia pispat de l'interior d'un armari de la minyona. Havia fet que l'encarregat del manteniment de l'edifici les hi perforés a canvi d'apedaçar-li la granota.

—I tot això aquest matí? —va preguntar ell.

—Home, no, ahir. Diumenge. Aquest matí he... Has vist

les meves patates? —La va seguir a la cuina, on la noia va obrir la nevera i va treure la cassola—. He estat llevada fins tard per extraure'n el midó. Llavors he baixat a casa dels Dolittle per planxar-la com cal. I m'han sobrat patates per a la sopa! —La Tigris va abocar la barreja a la sopa de col i ho va remenar tot.

En Coriolà es va fixar en les bosses fosques sota els ulls daurats i marrons de la noia, i no va poder evitar sentir-se culpable.

—Quant fa que no dorms? —va preguntar.

—Ah,estic bé. He menjat pela de patates. Diuen que és on hi ha les vitamines. I avui és la Sega, dia de festa, si fa no fa! —va exclamar la noia amb alegria.

—No pas per a la Fabrícia —va replicar ell. Ni per a ningú, en realitat. El dia de la Sega era horrible als districtes, però tampoc és que fos un motiu de celebració ni tan sols al Capitoli. Com a ell, a la majoria de la gent no li agradava recordar la guerra. La Tigris es passaria el dia tractant de complaure la patrona i la seva pintoresca catèrvola de convidats, mentre s'explicaven les penes que havien viscut durant el setge i agafaven una bona mona. Demà, atendre'ls la resaca seria pitjor.

—Deixa d'amoinar-te. Té, val més que t'afanyis i mengis! —La Tigris va servir sopa en un bol i el va posar a la taula.

En Coriolà va donar un cop d'ull al rellotge, es va empassar la sopa sense que li fes res cremar-se la boca i va marxar corrents a l'habitació amb la camisa. Ja s'havia dutxat i afaitat, i la seva pell clara, avui, sortosament, estava immaculada. La roba interior de l'escola i els mitjons negres estaven bé. Es va enfundar els pantalons de vestir, que eren més que passables, i es va calçar unes botes de cuir amb cordons. Li

anaven petites, però encara les podia portar. Tot seguit es va posar la camisa amb cautela, va ficar els faldons per dins dels pantalons i es va tombar cap al mirall. No era tan alt com li tocava. Com a bona part de la seva generació, la dieta pobra probablement li havia reduït el creixement. Però era prim i atlètic, amb una forma física excel·lent, i la camisa li marcava la complexió. Ni de petit, quan l'avia l'havia lluït pel carrer amb un vestit de vellut porpra, havia fet tanta patxoca. Es va repentinat els rínxols rossos tot mussitant en to de broma davant el seu reflex:

—Coriolà Snow, futur president de Panem, et saludo.

En atenció a la Tigris, va fer una pomposa entrada a la saleta obrint els braços i fent una volta completa per mostrar la camisa.

La noia va xisclar de goig i va aplaudir.

—Estàs impressionant! Que maco i que elegant! Vingui a veure-ho, aviona! —Era un altre malnom inventat per la petita Tigris, a la qual li havia semblat que «iaia» i evidentment «baba» feien curt per a algú tan distingit.

L'avia va aparèixer portant amorosament amb les tremoloses mans una rosa vermella acabada de tallar. Duia una túnica negra i llarga amb vol, d'aquelles que s'havien popularitzat molt abans de la guerra i que ara es veien tan passades de moda que feien riure, i unes plantofes brodades amb la punta cargolada que antigament havien format part d'una disfressa. Uns flocs de cabells blancs i fins li sobresortien de dins del turbant de vellut de color rovell. Eren les restes d'un vestuari que abans havia estat luxós (les poques peces de roba decents les guardava per rebre visites o per sortir rarament a la ciutat).

—Té, té, noi. Posa't això —va demanar—. Acabada de collir del meu jardí del terrat.

Ell va agafar la rosa, però una espina li va esgarrinxar el palmell quan l'àvia l'hi va lliurar entre tremolors. Li sortia sang de la ferida, i va apartar la mà per no tacar-se la bonica camisa. L'àvia semblava astorada.

—Només volia que estiguessis elegant.

—És clar que sí, aviona —va dir la Tigris—. I ho estarà.

Mentre s'emportava en Coriolà a la cuina, el noi es va recordar a si mateix que l'autocontrol era una aptitud essencial, i que hauria d'estar agraït a l'àvia per oferir-li cada dia oportunitats per posar-lo en pràctica.

—Les esgarrinxadetes mai sagnen gaire —li va assegurar la Tigris mentre li netejava i li embenava ràpidament la mà. Va retallar la rosa, deixant-hi una mica de verd, i l'hi va enganxar a la camisa—. Sí que queda elegant. Ja saps com s'estima les seves roses, ella. Dona-li les gràcies.

I així ho va fer. A totes dues. I va sortir com un llamp per la porta, va baixar els dotze trams d'esplendoroses escales, va travessar el vestíbul i va sortir al Capitoli.

El portal donava al Corso, una avinguda tan ampla que havia encabit còmodament vuit carros de guerra costat per costat en èpoques passades, quan el Capitoli feia ostentoses desfilades militars per a la multitud. En Coriolà recordava quan, de petit, treia el cap per les finestres de l'apartament, amb els convidats a la festa fanfarronejant que tenien seients a la primera fila de la desfilada. Després van arribar els bombardejos, i durant un temps llarg el tram de la seva illa de cases havia quedat impracticable. Ara, tot i que els carrers s'havien netejat per fi, encara hi havia piles de runa a les voreres, i edificis sencers continuaven sent els mateixos esquelets assolats que quan les bombes els havien destrossat. Deu anys després de la victòria, encara havia d'esquitllar-se entre fragments de marbre i granit per anar a l'Acadèmia. De ve-

gades es preguntava si no havien deixat tota aquella runa allà mateix per recordar als ciutadans el que havien hagut de suportar. La gent tenia poca memòria. Els calia esmunyir-se entre la runa, arrencar els llardosos cupons de racions i veure els Jocs de la Fam per tenir present la guerra. Oblidar podia portar al cofoisme, i llavors tots tornarien a passar-ho malament.

Mentre girava per Scholars Road, va provar de reduir el pas. Volia arribar a temps, però fresc i assossegat, no pas fet una calamitat i suant. Aquest dia de la Sega, com la majoria, apuntava que seria molt calorós. Però què, si no, es podia esperar d'un 4 de juliol? Agraïa el perfum de la rosa de l'àvia, ja que la camisa, amb la calor, deixava anar un tènue tuf de patates i calèndules.

Com a millor escola de secundària del Capitoli, l'Acadèmia instruïa els fills dels habitants destacats, benestants i influents. Amb més de quatre-cents alumnes a cada curs, havia estat possible que la Tigris i en Coriolà, atesa la llarga relació de la família amb l'escola, hi fossin acceptats sense gaires impediments. A diferència de la Universitat, l'ensenyament era gratuït i oferia dinar i material escolar, a més d'uniformes. Tothom que era algú anava a l'Acadèmia, i en Coriolà necessitaria aquests contactes com a base per al seu futur.

Les espectaculars escales de l'Acadèmia podien acollir tot l'alumnat i, per tant, podia encabir fàcilment el seguit d'empleats, professors i estudiants que es dirigien a les celebracions del dia de la Sega. En Coriolà les va enfilem a poc a poc, tractant de transmetre una dignitat despreocupada per si algú es fixava en ell. La gent el coneixia (o com a mínim havia conegut els seus pares i avis) i d'un Snow es tenien certes expectatives. Aquest any, començant avui mateix, ell també esperava aconseguir reconeixement personal. Fer de mentor

als Jocs de la Fam era el seu projecte final abans de graduar-se a l'Acadèmia a mitjan estiu. Si feia un paper excepcional com a mentor, amb un historial acadèmic brillant, li concedirien un premi monetari prou considerable per pagar la matrícula a la Universitat.

Es farien vint-i-quatre tributs, un noi i una noia de cadascun dels dotze districtes vençuts, triats a l'atzar per lluitar a mort al circ dels Jocs de la Fam. Tot estava estipulat al Tractat de Traïció que havia posat fi a la rebel·lió dels Dies Foscos dels districtes, una de les moltes sancions imposades als rebels. Com en el passat, els tributs s'abocarien al Circ del Capitoli (un amfiteatre, actualment en estat ruïnós, que s'havia fet servir per a esdeveniments esportius i altres entreteniments abans de la guerra) amb armes per matar-se els uns als altres. L'espectacle gaudia del patrocini del Capitoli, però molta gent se'n desentenia. El repte era com tornar-lo més interessant.

Amb això al cap, s'havien assignat mentors als tributs. Vint-i-quatre dels alumnes més grans i brillants de l'Acadèmia havien estat escollits per a aquesta funció. Els detalls de tot plegat encara s'havien de decidir. Es parlava de preparar cada tribut per a una entrevista personal, potser amb una mica de paperot davant les càmeres. Tothom estava d'acord que si els Jocs de la Fam havien de continuar, calia que esdevinguessin una experiència més profunda, i l'emparellament del jovent capitolí amb els tributs dels districtes havia despertat la curiositat del públic.

En Coriolà va travessar un accés guarnit amb estendards negres, va passar per un passadís amb sostre de volta i va entrar a la cavernosa Sala Heavensbee, on mirarien la retransmissió de la cerimònia de la Sega. No arribava gens tard, però a la sala ja se sentia el xivarri del professorat, l'alumnat i uns

quants funcionaris dels Jocs que no eren necessaris per a la retransmissió de la jornada d'inauguració.

Els Àvox s'esmunyien entre el públic amb safates de *posca*, un beuratge de vi aigualit condimentat amb herbes i mel. Era una versió embriagadora d'aquella beguda amarga que havia sostingut el Capitoli durant la guerra i que, suposadament, evitava caure malalt. En Coriolà va agafar una copa i va xarxupar una mica de *posca* amb l'esperança d'eliminar qualsevol rastre del brou de col. Ara bé, tan sols es va permetre fer-hi un glopet. Era més fort del que la majoria de la gent es pensava, i els anys anteriors havia vist membres de la classe alta fent el ximple després de prendre'n massa.

Encara el considerava ric tothom, però a hores d'ara la seva única riquesa era el seu encant, que prodigava amb generositat mentre s'endinsava entre la multitud. Els rostres s'illuminaven quan saludava amb simpatia alumnes i professors igualment, preguntant per la família i deixant anar algun afalac aquí i allà.

«Encara dono voltes a la seva classe sobre represàlies als districtes».

«M'encanten les detonacions!».

«Com va anar l'operació d'esquena de la seva mare? Bé, digui-li que és la meva heroïna».

Va deixar enrere els centenars de cadires encoixinades preparades per a l'ocasió i va pujar a l'estrada, on la Satíria explicava una història rocambolesca a una barreja de professors de l'Acadèmia i funcionaris dels Jocs. Tot i que només va sentir l'última frase («Bé, i vaig dir: "Em sap greu per la seva perruca, però ha estat vostè qui ha insistit a portar un mico!"»), es va afegir diligentment a les rialles que en van seguir.

—Ah, Coriolà —va dir la Satíria, arrossegant les paraules, mentre li indicava que s'acostés—. Aquí tenim el meu

alumne estrella. —Ell li va fer l'esperat petó a la galta i es va adonar que li portava unes quantes copes de *posca* d'avantatge. De debò, calia que controlés la seva afició a la beguda, tot i que es podia dir el mateix pel que feia a la meitat dels adults que el noi coneixia. L'automedicació era una epidèmia estesa arreu de la ciutat. No obstant això, li donava cert aire gracios i no tan tens, era una de les poques professores que deixava que els alumnes l'anomenessin pel nom de pila. La dona va recular una mica i el va repassar de cap a peus—. Bonica camisa. D'on l'has tret, noi?

Ell es va mirar la camisa com si li sorprengués la seva existència i va fer el típic arronsament d'espatlles d'un jove amb possibilitats il·limitades.

—Els Snow tenen armaris molt fondos —va deixar anar amb desimboltura—. Volia alguna cosa assenyada però també de festa.

—I vaja si ho és. Què són aquesta monada de botons? —va preguntar la Satíria, toquejant un dels cubs del puny—. Tessel·les.

—Ho són? Bé, això explica per què em recorden el lavabo de la minyona —va replicar en Coriolà, arrencant riallades als amics de la dona. Aquesta era la impressió que provava de fer. Un recordatori que ell era de les poques persones que tenien lavabo per a la minyona (i, a sobre, enrajolat amb tesselles), contrapesant-ho amb una broma autocrítica sobre la camisa.

Va fer un gest amb el cap en direcció a la Satíria.

—Un vestit meravellós. És nou, oi? —A simple cop d'ull sabia que es tractava del mateix vestit que sempre duia a la cerimònia de la Sega, redecorat amb poms de plomes negres. Però ella havia donat la seva aprovació a la camisa, i ell li havia de tornar el favor.

—Me l'han fet especialment per avui —va dir la dona, responent la pregunta—. El desè aniversari i tot plegat.

—Elegant —va dir ell. En el fons no feien tan mal equip.

L'alegria li va marxar així que va veure l'encarregada del gimnàs, la professora Agripina Sickle, ajudant-se de les seves musculoses espatlles per obrir-se pas entre la gentada. La seguia el seu assistent, en Sejà Plinth, que carregava amb l'escut ornamental que la professora Sickle insistia a portar cada any per a la foto en grup. L'hi havien regalat a la fi de la guerra per haver supervisat òptimament els simulacres de seguretat de l'Acadèmia durant els bombardejos.

No era l'escut, el que va cridar l'atenció d'en Coriolà, sinó la vestimenta d'en Sejà: un suau vestit gris carbó, combinat amb una camisa d'un blanc resplendent i una corbata d'estampat de caixmir, que li quedava exquisidament entallat i que conferia esveltesa al seu cos alt i angulós. L'efecte aconseguit era distingit, flamant i sumptuós. Gràcies a l'estraperlo, calia dir. El pare d'en Sejà era un fabricant del Districte 2 que havia fet costat al president. Havia guanyat tants diners amb l'armament que fins i tot havia pogut oferir a la família una vida al Capitoli a còpia de talonari. Els Plinth ara gaudien de privilegis que les famílies més antigues i poderoses s'havien hagut de guanyar al llarg de moltes generacions. Era inaudit que en Sejà, un noi nascut als districtes, fos alumne de l'Acadèmia, però les generoses donacions del seu pare havien pagat bona part dels treballs de reconstrucció de l'escola després de la guerra. Un ciutadà nascut al Capitoli hauria esperat que es bategés amb el seu nom algun dels edificis. El pare d'en Sejà només havia demanat una educació per al seu fill.

Per a en Coriolà, els Plinth i els de la seva classe eren una amenaça per a tot allò que s'estimava. Els rics nouvinguts al Capitoli esquerdaven el vell ordre simplement amb la seva

presència. I això era particularment irritant perquè el gruix de la fortuna de la família Snow també s'havia invertit en armament (però al Districte 13). L'extens complex, illes i més illes de fàbriques i instal·lacions de recerca, havia quedat fet miques sota les bombes. El Districte 13 havia estat bombardejat amb armes nuclears i tota la zona encara emetia nivells de radiació que la feien inhabitable. El centre de fabricació militar del Capitoli havia estat traslladat al Districte 2, amb la qual cosa havia caigut directament a les mans dels Plinth. Quan van arribar notícies al Capitoli sobre la destrucció del Districte 13, l'àvia d'en Coriolà li havia tret importància en públic dient que afortunadament tenien moltes altres accions. Però no era així.

En Sejà havia arribat al pati de l'escola deu anys enrere, un noi tímida i sensible que estudiava els altres nens amb un parell de profunds ulls marrons, massa grossos per a la seva cara llargaruda. Quan es va esbombar que venia dels districtes, el primer impuls d'en Coriolà va ser afegir-se a la campanya dels companys de classe per fer que la vida del nou fos un infern. Després de rumiar-ho, simplement el va ignorar. Si els altres nens del Capitoli ho van interpretar com que turmentar el xaval de districte el rebaixava, en Sejà s'ho va prendre com una mostra de bondat. Cap interpretació era del tot encertada, però totes dues van reforçar la imatge d'en Coriolà com la d'un tipus amb classe.

La professora Sickle avançava cap a la rotllana de la Sàtíria.

—Bon dia, professora Click.

—Vaja, Agripina, molt bé. Has recordat de portar el teu escut —va dir la Sàtíria, acceptant una ferma encaixada de mans—. Em preocupa que el jovent oblidí el veritable significat de la diada. I Sejà. Que polit que va.

En Sejà va provar de fer una reverència, amb la qual cosa se li va despenjar un floc de cabells díscols sobre els ulls. El molest escut li va picar al pit.

—Massa polit i tot —va afegir la professora Sickle—. Li vaig dir que si volia un paó, trucaria a la botiga de mascotes. Tots haurien d'anar amb l'uniforme. —Va fitar en Coriolà—. Tampoc no és tan espantosa. La vella camisa de vestir del seu pare?

Ho era? En Coriolà no en tenia ni idea. Li va venir al cap un vague record del pare amb un elegant vestit formal, ple de medalles. Va decidir seguir-li la veta.

—Gràcies per adonar-se'n, professora. L'he feta modificar perquè no semblés que jo mateix havia anat al combat. Però volia que fos aquí amb mi avui.

—Molt encertat —va observar la professora Sickle. Llavors va adreçar l'atenció a la Satíria i a la seva opinió sobre els darrers desplegaments de forces pacificadores, els soldats de la nació, al Districte 12, on els miners del carbó no extreien les quotes corresponents.

Amb les professores ocupades, en Coriolà va indicar l'escut amb un gest del cap.

—Suant la cansalada aquest matí?

En Sejà va fer un somriure tort.

—Sempre és un honor estar de servei.

—Que il·lustrós que t'ha quedat —va replicar en Coriolà. L'altre es va encarcarar davant la insinuació que era... el què... un xitxarel·lo? Un lacai? En Coriolà va deixar allargar el moment d'incertesa abans d'esvair-la—. Sé de què parlo: m'encarrego de totes les copes de vi de la Satíria.

En Sejà es va tranquil·litzar amb el comentari.

—De debò?

—No, en realitat no. Però només perquè no hi ha pensat

—va explicar ell, fent equilibris entre el desdeny i la camaraderia.

—La professora Sickle pensa en tot. No dubta a cridar-me nit i dia. —En Sejà semblava disposat a prosseguir, però llavors va sospirar—. I, naturalment, ara que em graduo, ens mudem més a prop de l'escola. En el moment més oportú, com sempre.

En Coriolà de sobte va recelar.

—On?

—Al Corso. Moltes d'aquelles mansions es posaran a la venda aviat. Els propietaris no poden pagar els impostos, o alguna cosa per l'estil, va dir el pare. —L'escut va fregar el terra, i en Sejà el va alçar.

—Al Capitoli les propietats no graven. Només als districtes —va apuntar en Coriolà.

—És una nova llei —li va explicar el company—. Per aconseguir més diners per reconstruir la ciutat.

En Coriolà va tractar de dominar el pànic que creixia dins seu. Una nova llei. Gravar amb un impost el seu apartament. De quant? Ara com ara amb prou feines els arribava per viure amb la misèria que guanyava la Tigris, la minúscula pensió que rebia l'àvia pel servei del seu marit a Panem i el seu subsidi de manutenció com a fill d'un heroi de guerra mort, que deixaria de cobrar en graduar-se. Si no podien pagar els impostos, perdrien l'apartament? Era tot el que tenien. Vendre la casa no els serviria de res; sabia que l'àvia n'havia hipotecat fins a l'últim cèntim. Si la venien, pràcticament no els quedaria res. S'haurien de mudar a algun barri de mala mort i afegir-se a les files de ciutadans llardosos, sense categoria, sense influència, sense dignitat. La desgràcia mataria l'àvia. Seria més considerat llançar-la per la finestra de l'àtic. Almenys això seria ràpid.

—Estàs bé? —En Sejà l'observava, desconcertat—. T'has quedat blanc com el marbre.

En Coriolà va recuperar la serenitat.

—Em penso que és la *posca*. Em regira l'estómac.

—Sí —va admetre en Sejà—. La mama sempre m'obligava a prendre'n durant la guerra.

«La mama»? L'havia de treure de casa un tipus que es referia a la mare com a «mama»? La col i la *posca* amenaçaven amb ressorgir. Va respirar fondo i va obligar l'estómac a retenir-les, més ofès amb la presència d'en Sejà que quan el sobrealimentat noi de districte amb accent de pallús se li havia acostat per primer cop amb una bossa de gominoles a la mà.

En Coriolà va sentir sonar una campana i va veure que els seus companys d'estudis s'aplegaven al voltant de l'estrada.

—M'imagino que ha arribat el moment d'assignar els tributs —va remugar en Sejà, taciturn.

Ell el va seguir a una banda on s'havien disposat unes cadires reservades als mentors, prop de sis fileres per quatre seients. Va mirar de treure's del cap la crisi de l'apartament per concentrar-se en la crucial tasca que s'acostava. Més que mai, destacar era essencial, i per destacar li havien d'assignar un tribut competent.

El degà Casca Highbottom, l'home a qui s'atribuïa la creació dels Jocs de la Fam, supervisava personalment el programa de la tasca de mentor. Es va presentar ell mateix als alumnes amb tota l'energia d'un somnàmbul, ulls somiosos i, com de costum, col·locat de morfina. El seu físic, en altres temps atractiu, semblava consumit i amb pelleriungues pertot arreu. Les tisorades precises d'una recent tallada de cabells i el vestit acabat de planxar li accentuaven el deterio-

rament. Gràcies a la seva fama com a inventor dels Jocs, encara conservava mínimament un cert estatus, però corrien rumors que la Junta Directiva de l'Acadèmia ja començava a perdre la paciència.

—Ep, aquí! —va engegar embarbussadament, tot bellugant un paper rebregat per damunt del cap—. Que ara llegeixo això. —Els alumnes van demanar silenci, tractant d'escoltar-lo per damunt del xivarri de la sala—. Jo llegeixo un nom, i vosaltres ja veureu de qui es tracta. D'acord? Bé, doncs. Districte 1, noi, li toca a... —El degà Highbottom va afuar la mirada cap al paper, provant d'afinar la vista—. Ulteres —va rondinar—. Me les he oblidat. —Tothom li va mirar les ulleres, que tenia col·locades sobre el pont del nas, esperant que els seus dits les trobessin—. Ah, som-hi, doncs. La Lívia Cardew.

Al rostre petit i angulós de la Lívia es va dibuixar un somriure i la noia va aixecar un puny tot exclamant «Sí!» amb la seva veu estrident. Sempre havia tingut un vessant maliciós. Com si el caramellet assignat fos simplement el que li corresponia per dret i no pas el resultat que la mare dirigís el banc més important del Capitoli.

A mesura que el degà Highbottom anava farfallejant la llista, assignant un mentor a cada noi i noia de districte, en Coriolà sentia augmentar la desesperació. Després de deu anys, s'havia manifestat una pauta. Els districtes 1 i 2, més ben alimentats i més afins al Capitoli, donaven més victòries, amb els tributs de pesca i agricultura del 4 i l'11 seguint-los a la vora. En Coriolà havia esperat que li toqués algú de l'1 o del 2, però res, i encara es va sentir més agreujat quan a en Sejà li va correspondre el noi del Districte 2. Va sortir el Districte 4 sense que tampoc l'esmentessin, i la seva última possibilitat real de victòria (el noi del Districte 11) es va assignar

a la Clemència Dovecote, filla del secretari d'Energies. A diferència de la Lívia, la Clemència va rebre la notícia de la seva bona sort amb tacte, apartant-se la mata de cabells negres com el carbó per damunt l'espatlla mentre s'apuntava amb aplicació el tribut al quadern.

Alguna cosa fallava quan no es reconeixia un Snow, que resultava que a més era un dels alumnes més notables de l'Acadèmia. En Coriolà començava a pensar que s'havien oblidat d'ell (potser li atorgarien un càrrec especial?), quan, per a la seva consternació, va sentir el degà Highbottom balbucejar:

—I en darrer lloc, però no menys important, la noia del Districte 12... li toca a en Coriolà Snow.